

I DO ART

EN KILDE TIL INDTRYK OG UDTRYK, INSPIRATION, NETVÆRK OG OPLEVELSER. SKREVET AF KUNSTNERE, DESIGNERE, FOTOGRAFER OG KREATIVE PERSONLIGHEDER FRA HELE DK.

COBRA DAGBOG #2: MØDET I LEYDUIN, AMSTERDAM

SØNDAG 15-02-2015

ANDRE BLOGGERE

Amsterdam, 2015.

CoBra Dagbog #2: I CoBra Gruppens Fodspor: Mødet i Leyduin, Amsterdam

Jeg har i nogen tid gået og undret mig over, hvorfor mange danske kritikere ser kunstnere, som går i fodsporene på andre kunstnere, som direkte patetiske eller på den gale vej (se eksempel [her](#)). Hvorimod de fleste malere, jeg har talt med, selv udmærket godt ved, at for at finde sig selv, må man have et springbræt eller en sti at følge for en periode. Det kræver karakteristika og et levet liv at nå frem til kernen af én selv, og derfor ved jeg også, at det er en langvarig proces at nå dertil. Dog bliver man ked af at fornemme en sådan foragt for den kunstneriske proces, og hvordan at man, i visse danske kredse, kun ønsker det kunstneriske produkt i al sin magt og væld. Men heldigvis skal nogen jo tage processen alvorligt og gå i dybden med den sti, som man nu vælger som kunstner at gå ad. Jeg tror ikke, at billedmalere kunne male, hvis kritikernes ord vejede så dybt for billedmaleren, som kritikere har tendens til at tro.

Men takket være disse dystre tanker om "den patetiske kunstner", og hvordan mon sådan én i virkeligheden ser ud, blev der skabt et meget sigende billede for mit indre blik. Hvis man forestiller sig, at man går på en sneklædt bakke, og man ser en vandrør, som ude i horisonten har sat fodspor i sneen, i det samme øjeblik hvor du selv sætter dit eget fodspor og måske endda følger den samme vej for en stund, vil der altid komme nogen efterfølgende, som enten vil gå i dybden med hvert enkelt fodaftryk og skabe et gennemgående overblik over de to vandrere, deres relation og hvad der gjorde, at den første begynde at vandre, og hvorfor den anden begyndte at følge noget af den samme rute.

For mig er mødet i Amsterdam den første vandring, hvor jeg sætter et fodaftryk og får en kunstnerisk dannelse i det, jeg laver. Hvordan bliver det mon at konfrontere sit arbejde i et møde mellem kunstnere, på tværs af generationer, i CoBra-arbejdets ånd? Hvordan bliver det mon at skulle kommentere på et moderne Europa, med et formsprog der, på et fundament af et tidligere formsprog, skal udarbejdes på ny og videreudvikles, så det på forsvarlig vis kan skabe bånd mellem europæisk CoBra, den Japanske Expressionisme og 80'ernes "Neue Wilden" (også kendt som den amerikanske Neo-Expressionisme)? Samtidig, til stadighed, ønsker jeg at være tro mod min samtid og ikke blot skabe noget, der ikke kan kobles til den tid, jeg lever i.

Om det vil lykkes at omsætte Neo-CoBra manifestet, fra april 2014, må tiden jo vise. Der arbejdes i hvert fald stødt videre iblandt, og imellem, de allerede involverede billedmalere og kunstnere, der udtrykker Neo-CoBra, rundt om i Europa, Australien og U.S.A.

At besøge Amsterdam

Amsterdam er en fantastisk by med dens små kanaler og fantastiske kulturarv, ikke blot indenfor CoBra-kunsten, men også i form af bl.a. Rembrandt og Van Gogh. Man kan mærke den samme europæiske ballast som i Danmark, når man møder billedmalere, der lever og arbejder i Amsterdam. Der er et fælles sprog, som er opdyrket gennem mange års visuelle fællesskaber.

Så med en velpakket kuffert, spækket med pensler, paletter og andet arbejdsredskab, hoppede jeg på metroen mod Kastrup Lufthavn, tidlig morgen d. 13 februar 2015. På hotellet oplevede jeg dog en overvældende følelse af: "kan jeg overhovedet klare, hvad jeg har sat mig for?", og "er jeg god nok til at gå ind i et sådant arbejde?"

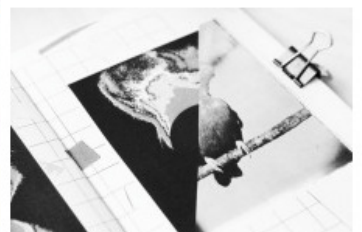
Disse tanker overvældede mig i en sådan grad, at jeg, dagen forinden mødet, måtte gå i voldsom nervøsitet over, hvad jeg dog havde sat igang med denne kunstnergruppe. For med et sådant ambitionsniveau følger også et ansvar for at kunsten lever op til selvsamme ambition. Samtidig dét at være den yngste og mindst erfarne billedmaler, og samtidig at være den der har startet gruppen og dermed sat dagsordenen, var pludselig en temmelig stor opgave at skulle føre ud i praksis. Samtidig skal man respektere dét manifest og den kultur, der blev opbygget med den klassiske CoBra-kunst.

CAMILLA KONRADSEN

SIMONE EJSTRUP

RUNI GULD

NYNNE HAUGE LARSEN

IRIS BAKKER

KATRINE FINNICH

HOUSE LEYDUIN • 2E LEYWEG 1 VOGELENZANG • LEYDUIN, AMSTERDAM

BEN HAVEMAN MENNO BAARS JOHANNES HOLT IVERSEN

Mødet i Leyduinhuset

Da jeg ankom ude foran Leyduinhuset *Voegelenzang*, kunne jeg mærke den ro, der var over stedet. Man kunne vandre ud til havet, hvis man ville, der var også mulighed for at opleve den skønne natur, da bl.a. en stor del af den omkringliggende skov idag er et fredet areal, hvilket tydeligt kunne mærkes på det rige dyreliv og dets nærmest refugium-lignende tilstand.

Huset var, som jeg havde forestillet mig, et næsten intakt 1800-tals palæ med en fantastisk udsigt over marskland og skovområder. Det blev svært ikke at drage inspiration fra dette sted og det begyndende forår, med de farver der kommer af sådan en årstid.

Da vi mødtes, blev vi hurtigt enige om, at for at udfylde vores mission måtte vi arbejde under et nyt navn; dels af hensyn og i respekt til de nulevende enker og familier til de tidligere CoBra-malere, som vi til stadighed ser varetager interessen for disse maleres kunst, men også for at kunne begynde at tage CoBra-formsproget til os og bygge videre på, hvad vi fandt vigtigt at fremhæve. Neo-Expo (*the new exposed*) blev det begreb, og dén form, vi sammen er. Alle oplever vi denne eksponering for CoBra indefra og ud. Som et frit formsprog, som vi har en klar respekt for, og som vi er i overensstemmelse med.

Takket være mødet ville vi forhåbentlig nå tættere ind på, hvad vi havde af muligheder at gøre med, med dette fælles formsprog. Dog var vi enige om, at kollaborative værker kræver endnu et møde et sted i Europa, hvor en udstilling er knapt så stor en del af mødet. Men mødet her kom til at foregå, og Neo-Expo, som CoBra-baseret kunstnergruppe, kom ud af dette møde.

Vi var så heldige at få besøg af mange interesserede for Neo-Expo-projektet. Bl.a. kom Peter Nieuwendijk, som er generalsekretær for tegneres forening FECO i Holland (Federation Of Cartoon Organisations) og holdte en kort åbningstale omkring vigtigheden i at bevare det frie udtryk og dermed også ytringsfriheden i sit billedsprog. I disse tider kan det heller ikke siges mere præcist. Det mest groteske var så at finde ud af, hvilket terrorangreb der samtidig udspillede sig i mit hjemland, mens vi diskuterede netop dette problem; billedmalere, tegnere og fremmødte imellem. Nieuwendijk åbnede mødet ved at "male det første strøg", og dermed gik vi igang med arbejdet og målet for mødet; nemlig at male sammen. Kort inde i mødet fik vi en anden, glædeligt velkommen, gæst. Victor Vanoosten, som er kurator hos LAAC de Dunkerque Museum of Modern Art, havde rejst 300km i bil selv samme dag for at deltage i mødet, og for at se hvordan vi vil viderebringe elementer fra CoBra-formsproget til vores samtid. Museet i Dunkerque besidder en stor samling af Karel Appels skulpturelle værker fra 1970 og frem.

Victor Vanoosten og jeg diskuterede også vigtigheden i at bevare det frie udtryk netop i disse tider, hvor terrorangrebet mod bl.a. Charlie Hebdo for nyligt skete i hans hjemland, og om hvilke rædsler det medførte hos franskmændene. Horribelt er det, at lignende rædsler skulle foregå i Danmark kort tid efter.

Peter Nieuwendijk åbner mødet.

Et moderne Europa

Vi havde mange samtaler om, hvor det frie udtryk skal lede hen, og hvad man skal gøre for det moderne Europa; et Europa der tydeligvis har behov for at stifte bekendtskab med det frie udtryk igen. Det er som om, at frygten har taget et alt for godt greb i de kreativt skabende kræfter indenfor Europa, desværre på grund af omstændigheder i en verden, hvor kunstnere kan blive dræbt for deres udtryk. Samtidig er der også vigtigheden i at forstå det ansvar, som det medfører at være skaber af et givent udtryk.

Netop ansvaret ledte os hen mod en vigtig diskussion om, hvorvidt vi i dag er holdt skakmat af hele den erhvervsmæssige og individualist-opelskende kultur, vi som Europæere også lever i (sammen med Amerika). At vi har fået den idé, at vi med penge køber os selv til frihed. Men hvilken frihed er det? Hvad betyder det, når økonomien og uoverskuelige finansielle modeller påvirker ens mulighed for at skabe sin kunst? Kan man så opnå et frit udtryk, eller er det som en partikelgenerator, hvor sand frihed er som et ustabil atom, der kun kan fremstå i det splitsekund, hvor partiklerne mødes? Skaber sand frihed i virkeligheden muligheder for mennesket, eller er vi, med vores dyriske natur, ikke skabt til at opnå sand frihed? Som af mange af oplysningstidens filosoffer blev den europæiske kultur diskuteret, samt hvordan at vi, som billedmalere, kun i splitsekunder kan skabe denne frihed. Det øjeblik at vi, med spontan abstraktion, kan skabe et værk i frihedens navn er en gave.

Fra venstre: Johannes Holt Iversen (DK), Ben Haveman (NL), Victor Vanoosten (FR) og Menno Baars (NL).